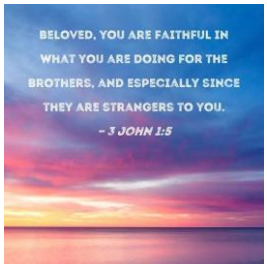
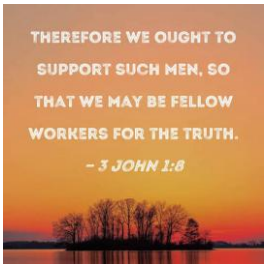
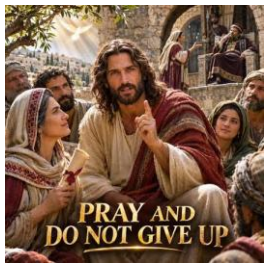
บทเทศน์และข้อคิด วันเสาร์ที่ 14 พฤศจิกายน 2026

บทอ่านที่หนึ่ง: 3 ยอห์น 1:5–8; พระวรสาร: ลูกา 18:1–8

หัวข้อไตร่ตรอง: “เมื่อพระเจ้าดูเหมือนเงียบ...อย่าปล่อยให้หัวใจของเราหยุดเชื่อ!”

เชื่อว่าหลายคนมีประสบการณ์ หลายครั้งเราสวดภาวนาอย่างจริงจัง แต่ดูเหมือนพระเจ้าไม่ทรงตอบ? เราภาวนาให้คนที่เรารักหายป่วย แต่เขากลับอาการทรุดลง เราภาวนาให้ครอบครัวกลับมาคืนดีกัน แต่ความขัดแย้งกลับรุนแรงขึ้น เราขอให้ปัญหาชีวิตคลี่คลาย แต่ทุกอย่างกลับดูมืดมน บางครั้งเราอาจถามในใจว่า **“พระเจ้าข้า พระองค์ทรงได้ยินลูกจริง ๆ หรือ? หรือว่าพระองค์ทรงลืมลูกไปแล้ว?”** พระวรสารวันนี้ตอบคำถามที่เจ็บปวดนี้อย่างงดงาม และน่าสนใจว่า พระเยซูเจ้ามิได้ทรงเริ่มต้นด้วยการอธิบายว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เรารอคอย แต่ทรงเล่าเรื่องหญิงม่ายคนหนึ่งที่ไม่ยอมแพ้!

1. หญิงม่ายผู้ไม่มีอำนาจ แต่มีหัวใจที่ไม่ยอมแพ้

ในสังคมยิวสมัยพระเยซูเจ้า หญิงม่ายเป็นบุคคลที่เปราะบางอย่างยิ่ง เพราะมักขาดทั้งทรัพย์สิน อำนาจ และผู้ปกป้องสิทธิของตน แต่หญิงม่ายในพระวรสารวันนี้มีสิ่งหนึ่งที่แม้แต่ผู้พิพากษาผู้ทรงอำนาจก็ไม่มี นั่นคือ **ความเพียรพยายามที่ไม่ยอมแพ้** เธอไปหาผู้พิพากษาครั้งแล้วครั้งเล่า ขอให้เขาช่วยให้เธอได้รับความยุติธรรม ผู้พิพากษาคนนั้นไม่เกรงกลัวพระเจ้า ไม่เห็นแก่หน้ามนุษย์ แต่ในที่สุดเขาก็ยอมช่วย เพราะทนความรบเร้าของหญิงม่ายไม่ไหว! ลองจินตนาการว่า ผู้พิพากษาผู้ยิ่งใหญ่คนนี้อาจมีคนรับใช้ มีเจ้าหน้าที่ มีอำนาจสั่งการมากมาย แต่กลับต้องยอมจำนนต่อหญิงม่ายคนเดียว! พระเยซูเจ้าทรงใช้ภาพที่น่าขันนี้เพื่อสอนความจริงที่ลึกซึ้งว่า **ถ้าแม้แต่ผู้พิพากษาที่ไร้ความเมตตายังยอมช่วยเหลือคนที่ไม่ยอมแพ้ แล้วพระเจ้าผู้ทรงรักลูกของพระองค์อย่างไม่มีขอบเขต จะไม่ทรงสดับฟังเสียงร้องของเราได้อย่างไร?** แต่เราต้องเข้าใจให้ถูกต้อง พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงเปรียบพระเจ้ากับผู้พิพากษาที่ใจดำ ตรงกันข้าม พระองค์

กำลังแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างมหาศาลระหว่างผู้พิพากษาที่ไม่ยุติธรรมกับพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรม พระเจ้าไม่จำเป็นต้องถูกเรารบเร้าจนรำคาญจึงจะทรงช่วยเหลือเรา พระองค์ทรงรักเราก่อนที่เราจะเริ่มสวดภาวนาด้วยซ้ำ! **การภาวนาอย่างไม่หยุดหย่อนจึงไม่ใช่การพยายามเปลี่ยนพระทัยของพระเจ้า แต่เป็นการเปิดหัวใจของเราให้ไว้วางใจพระองค์ แม้ในวันที่เรายังไม่เห็นคำตอบ**

2. จดหมายที่สั้นที่สุดฉบับหนึ่งในพระคัมภีร์ แต่มีบทเรียนยิ่งใหญ่

บทอ่านแรกจากจดหมายฉบับที่สามของนักบุญยอห์น มีเกร็ดความรู้ที่น่าสนใจมาก จดหมายฉบับนี้มีเพียง 15 ข้อ ตามการแบ่งข้อในฉบับภาษากรีกที่ใช้กันทั่วไป นับเป็นหนึ่งในหนังสือที่สั้นที่สุดของพระคัมภีร์ จดหมายส่งถึงคริสตชนคนหนึ่งชื่อ กายอัส (Gaius) ผู้มีน้ำใจต้อนรับบรรดาธรรมทูต แม้หลายคนเป็นคนแปลกหน้าที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน ในสมัยพระศาสนจักรแรกเริ่ม ยังไม่มีระบบโรงแรมที่ปลอดภัยและสะดวกสบายอย่างทุกวันนี้ การเดินทางประกาศพระวรสารต้องอาศัยครอบครัวคริสตชนที่ยินดีเปิดบ้าน แบ่งปันอาหาร และช่วยเหลือค่าเดินทาง นักบุญยอห์นจึงกล่าวถ้อยคำที่งดงามมากว่า “**เราจึงต้องต้อนรับบุคคลเหล่านี้ เพื่อจะได้ร่วมมือกันทำงานเพื่อความจริง**” (เทียบ 3 ยน 1:8) น่าประทับใจมาก กายอัสอาจไม่เคยขึ้นธรรมาสน์เทศน์ ไม่เคยเดินทางไปประกาศพระวรสารในต่างแดน **แต่เพียงเขาเปิดประตูบ้าน ต้อนรับคนแปลกหน้า และแบ่งปันสิ่งที่มี เขาก็กลายเป็นผู้ร่วมงานประกาศพระวรสารแล้ว!** นี่คือจุดที่บทอ่านทั้งสองเชื่อมโยงกันอย่างงดงาม **พระวรสารสอนให้เราไม่หยุดภาวนา ส่วนจดหมายนักบุญยอห์นสอนให้เราไม่หยุดทำความดี** ความเชื่อแท้จริงจึงต้องมีทั้งหัวใจที่ภาวนา และมือที่พร้อมช่วยเหลือผู้อื่น

3. นักบุญโมนิกา ผู้ภาวนารอคอยเกือบยี่สิบปี

มารดาคนหนึ่งในประวัติศาสตร์พระศาสนจักรที่เข้าใจความรู้สึกของหญิงม่ายในพระวรสารวันนี้เป็นอย่างดี เธอคือ นักบุญโมนิกา เธอมีบุตรชายชื่อออกัสติน เป็นเด็กหนุ่มฉลาดหลักแหลม แต่ดำเนินชีวิตห่างไกลความเชื่อ และหลงใหลปรัชญาที่ขัดแย้งกับคำสอนคริสตศาสนา โมนิกาภาวนาให้ลูกกลับใจเป็นเวลาหลายปี บางครั้งร้องไห้จนแทบหมดแรง มีเรื่องเล่าที่นักบุญออกัสตินบันทึกไว้ในหนังสือ Confessions ว่า วันหนึ่งโมนิกาไปขอคำปรึกษาจากพระสังฆราชท่านหนึ่ง และวิงวอนให้ท่านช่วยพูดกับลูกชาย

แต่พระสังฆราชเห็นว่าออกัสตินยังไม่พร้อมรับฟัง จึงแนะนำให้เธออดทนและภาวนาต่อไป เมื่อโมนิกายังคงร้องไห้และอ้อนวอน พระสังฆราชกล่าวถ้อยคำที่กลายเป็นคำพูดเลื่องชื่อว่า “เป็นไปไม่ได้ที่บุตรแห่งน้ำตาเหล่านี้จะต้องพินาศไป” หลายปีผ่านไป ออกัสตินกลับใจ รับศีลล้างบาปจากนักบุญอัมโบรสที่เมืองมิลานในปี ค.ศ. 387 และต่อมากลายเป็นพระสังฆราช นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ และนักบุญของพระศาสนจักร แต่เรื่องนี้มีความงดงามยิ่งกว่านั้นอีก หลังจากออกัสตินกลับใจแล้ว ไม่นานก่อนโมนิกาสิ้นใจ เธอบอกลูกว่า ความหวังสำคัญที่สุดที่ทำให้เธออยากมีชีวิตอยู่ต่อ คือการได้เห็นลูกล้างบาปเป็นคริสตชนคาทอลิก และบัดนี้พระเจ้าได้ประทานสิ่งนั้นแก่เธอแล้ว โมนิกาขอพระเจ้าให้ลูกกลับใจ แต่พระเจ้าทรงทำให้ลูกของเธอกลายเป็นผู้ช่วยนำคนอีกนับไม่ถ้วนมารู้จักพระองค์! อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกครอบครัวจะได้รับคำตอบเหมือนโมนิกา และเรื่องนี้ไม่ได้หมายความว่าคนที่ภาวนานานพอจะได้รับทุกสิ่งตามที่ขอ แต่แสดงให้เห็นว่าความรักและความหวังสามารถดำรงอยู่ได้ แม้ระหว่างการรอคอยอันยาวนาน

4. พระศาสนจักรในปัจจุบันต้องเป็นทั้งหญิงม่ายและกายอัส

ทุกวันนี้โลกของเรามีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างมหาศาล แต่ยังมีผู้คนจำนวนมากที่กำลังร้องขอความยุติธรรม มีคนยากจนที่ไม่มีใครรับฟัง มีผู้สูงอายุที่ถูกทอดทิ้ง มีแรงงานต่างด้าวที่ไม่มีใครปกป้อง มีเด็กที่ต้องการความรัก และมีครอบครัวที่กำลังแตกแยก พระศาสนจักรไม่อาจเพียงกล่าวว่า “เราจะสวดภาวนาให้ท่าน” แล้วเดินจากไป แน่นอน การภาวนามีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่การภาวนาที่แท้จริงต้องเปิดหัวใจให้เรากลายเป็นเครื่องมือแห่งความรักของพระเจ้า เมื่อเราภาวนาให้คนหิวโหย เราต้องพร้อมแบ่งปันอาหาร เมื่อเราภาวนาให้คนโดดเดี่ยว เราต้องพร้อมไปเยี่ยมเยียน เมื่อเราภาวนาให้เกิดความยุติธรรม เราต้องกล้ายืนเคียงข้างผู้ถูกเอารัดเอาเปรียบด้วยวิธีที่ถูกต้องและสันติสุข บางครั้งพระเจ้าอาจทรงตอบคำภาวนาของคนคนหนึ่ง โดยส่งเราไปเป็นคำตอบให้เขา! นี่คือจิตตารมณ์ของกายอัสในบทอ่านแรก และเป็นผลของความเชื่อที่พระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องในพระวรสาร

5. คำถามสุดท้ายของพระเยซูเจ้า

พระเยซูเจ้าทรงจบพระวรสารวันนี้ด้วยคำถามที่สะเทือนใจอย่างยิ่ง “เมื่อบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมา จะทรงพบความเชื่อในโลกนี้หรือ?” (ลก 18:8) น่าสังเกตว่า พระเยซูเจ้าไม่ได้

ตรัสถามว่า เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา จะทรงพบวัดใหญ่โตสักกี่แห่ง จะทรงพบคริสตชนมากมายเพียงใด หรือจะทรงพบกิจกรรมทางศาสนาที่ประสบความสำเร็จมากน้อยแค่ไหน แต่พระองค์ทรงถามว่า จะยังทรงพบ ความเชื่อ อยู่หรือไม่ ความเชื่อของมารดาที่ไม่หยุดภาวนาให้ลูก ความเชื่อของผู้ป่วยที่ยังไว้วางใจพระเจ้า แม้ต้องเผชิญความทุกข์ทรมาน ความเชื่อของผู้ยากจนที่ยังแบ่งปันสิ่งเล็กน้อยให้คนที่ลำบากกว่า และความเชื่อของคริสตชนที่ยังเลือกทำความดี แม้ไม่มีใครมองเห็นหรือกล่าวขอบคุณ

เราอาจไม่สามารถเปลี่ยนโลกทั้งใบได้ แต่เราสามารถเปลี่ยนโลกเล็ก ๆ ของใครบางคนได้ เราอาจไม่สามารถแก้ไขความทุกข์ทั้งหมด แต่เราสามารถทำให้คนที่กำลังทุกข์รู้ว่าเขาไม่ได้อยู่ตามลำพัง และเราอาจไม่เห็นคำภาวนาทุกคำได้รับคำตอบในวันนี้ แต่เราสามารถมั่นใจได้ว่า ไม่มีน้ำตาแห่งความรักหยดใดที่ไร้ความหมายเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ขอให้เราจดจำถ้อยคำสั้น ๆ สามประโยคนี้ไว้ในหัวใจ **เมื่อเหน็ดเหนื่อย จงภาวนา, เมื่อพบคนทุกข์ยาก จงยื่นมือช่วยเหลือ, และเมื่อพระเจ้าดูเหมือนเงียบ จงอย่าหยุดเชื่อในความรักของพระองค์** เพราะความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่ความเชื่อที่ไม่เคยมีคำถาม แต่เป็นความเชื่อที่ยังจับพระหัตถ์ของพระเจ้าไว้ แม้ในวันที่ยังมองไม่เห็นหนทางข้างหน้า

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

ชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านที่มีภูเขาลูกใหญ่ตั้งอยู่ด้านหลัง ภูเขาลูกนี้บดบังแสงแดดและทิวทัศน์อันงดงาม วันหนึ่งเขาอ่านพระคัมภีร์พบคำตรัสของพระเยซูเจ้าว่า หากเรามีความเชื่อ แม้เพียงเล็กน้อย เราก็สามารถสั่งให้ภูเขาเคลื่อนย้ายได้ เขาจึงคุกเข่าลงและภาวนาอย่างจริงจัง “พระเจ้าข้า ลูกเชื่อในพระองค์ ลูกขอให้พระองค์ทรงย้ายภูเขาลูกนี้ออกไปจากหลังบ้านของลูกด้วยเถิด!” เขาสวดภาวนาอยู่นานเกือบหนึ่งชั่วโมง เมื่อสวดเสร็จ เขาค่อย ๆ เปิดม่านหน้าต่าง มองออกไปข้างนอก... ปรากฏว่า ภูเขายังอยู่ที่เดิม! ชายคนนั้นถอนหายใจแล้วพูดว่า **“นั่นไง! ลูกว่าแล้วว่ามันไม่มีทางย้ายไปไหน!”**

นี่คือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในชีวิตฝ่ายจิตของเราบ่อยครั้ง **ปากเราพูดว่า “พระเจ้าข้า ลูกเชื่อในพระองค์” แต่ในใจกลับคิดว่า “คงเป็นไปไม่ได้หรอก!”** เราภาวนาให้ครอบครัวกลับมาคืนดีกัน แต่ลึก ๆ เรากลับเชื่อว่าเขาไม่มีวันเปลี่ยน เราภาวนาให้คนที่ทำร้ายเราเปลี่ยนใจ แต่เราเองกลับไม่ยอมให้อภัย บางครั้งภูเขาที่พระเจ้าทรงประสงค์จะย้ายออกไปก่อน ไม่ใช่ภูเขาหลังบ้าน **แต่เป็นภูเขาแห่งความสงสัย ความกลัว และความแข็งกระด้างในหัวใจของเราเอง!** พระเยซูเจ้าจึงทรงถามว่า “เมื่อบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมา จะทรงพบความเชื่อในโลกนี้หรือ?” **ความเชื่อไม่ใช่การมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงทำทุกอย่างตามที่เราขอ แต่เป็นการไว้วางใจว่าพระองค์ทรงรักเรา แม้คำตอบจะแตกต่างจากสิ่งที่เราปรารถนา**